

LICIA TROISI

Új kaland
kezdődik...

ÉGVILÁG

GYILKOSOK SZEKTÁJA

LICIA TROISI
ÉGVILÁG

GYILKOSOK SZEKTÁJA

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2009

PROLÓGUS

A TORONY EGYETLEN PILLANAT ALATT omlott össze. Milliányi fekete kristályszilánkra hasadt. A finom törmelék mindent és mindenkit beborított, s pár percig senki nem látott semmit.

Aztán a leülepedett szemcsék mögül hihetetlen látvány tárult a szemek elé: a Vár nem volt többé. Majd' ötven évig hirdette a Győzedelmesek fényességét, s burkolta árnyékba a Vesztesek létezését, azokét, akik most ott tolongtak a romok között. Most már egészen a horizontig szállhatott a tekintet, semmi nem állta útját.

Sokan üvöltöttek örömben. Az undok gnómok, az aljanép, a Szabad Földek rabszolgái egyazon hangon rikoltották világgá örömeiket.

Yeshol, a mágus és orgyilkos, sírt.

És ami ezután következett, az igazi vérfürdő volt.

Emberek és gnómok, lovagok és lázadók mámorosan vetették magukat a túlélőkre, s kegyetlenül lemészárolták valamennyit.

Yeshol felkapta egy elesett katona kardját, s belevetette magát a reménytelen küzdelembe. Nem akart tovább élni egy Aster és Thenaar nélküli világban.

A nap utolsó sugarai vérvörösre festették az eget. Az alkonyat egyedül találta Yesholt a csatamezőn, holttestek között, kardját szorongatva.

A sors másképp határozott felőle. Életben maradt.

És végre leszállt az éj. Az ő éjszakája.

A sötétség leple alatt elmenekült, napokig bujkált, de sosem került messzire a Vártól. Láta, ahogy a győztesek foglyokat ejtenek, látta, ahogy gögösen birtokba veszik új területüket.

Nemrég, mindössze néhány napja, még azt ígérte Aster, hogy Thenaar napjai közelegnek, hogy a világ vérbe borul, s hogy ez egy új kor kezdete lesz.

– És eljő majd a Győzedelmesek ideje – jövendölte elhaló hangján Aster.

– Úgy legyen, Mester!

És most halott az egyetlen ember, akiben Yeshol feltétel nélkül hinni tudott. Halott az ő Vezére, a Mestere, a Kiválasztottja.

Bosszút esküdött, míg látta, hogy szekérszám hordták el a Várból a zsákmányt: a szűrőket, a mérgeket a laboratóriumból, az értékes kéziratokat, amelyeket Aster az életénél is többre tartott.

Élvezzétek, amíg tehetitek, mert az én Istenem nem ismer könnyörületet!

Előbújt a rejtekhelyéről. El kell menekülnie innen, túl kell élnie, fenntartani Thenaar kultuszát, újjáépíteni a Győzedelmesek hatalmát, és mindent előlről kezdeni. Fel kell kutatnia életben maradt testvéreit.

De előbb még egy utolsó dolog.

Mezítláb végigsétált a kristálytörmeléken. Az éles szilánkok véresre hasogatták a talpát. Egészen a Vár szívéig ment.

Bár mindössze némi faltöredék vette körül, tudta, hogy ott jár, hiszen a fejében volt a Vár teljes alaprajza.

A trónus darabokra tört. Az ülőrészét teljesen szétzúzták, ám a támlája büszkén állt a földön. Asternek nyoma sem maradt.

Megsimogatta a támlát. Végigfuttatta ujjait a díszes faragáson, s egy véres szövetfoszlány akadt a kezébe. Gyorsan a markába rejtette. Mert akármilyen sötét is volt, Yeshol ráismert. Az Ő ruhájából való. Abból, amelyet azon a végzetes napon viselt.

Ezt az ereklyét kereste.

ELSŐ RÉSZ

A Nagy Téli Csata volt az, amelyben a Zsarnok birodalma leveretett. Ám hiába sorakozik fel a hatalmas sereg, ha a nagy ütközet előtt Nihal nem fosztja meg a Zsarnokot az őt körülvevő mágiától. A Tiltott Mágia felülmúlta a Zsarnok erejét, de ugyanakkor táplálta is azt. Ezért Nihal a rég feledésbe merült koboldmágiához folyamodott. Az Égretört Világ Nyolc Földjét ugyanis a koboldok által imádott nyolc őszellem uralja, s a nyolc őszellem mindegyike birtokol egy-egy varázskövet. A Nyolc Követ az a híres Medalion egyesíti, amelyet Nihal győzelme első pillanatától fogva magánál hordott, s amely Medalion minden rontást és varázslatot megsemmisít, ha birtoklója megidézi a szellemeket.

Ez az óriási hatalom azonban napjainkra semmivé foszlott. Nihal, az Égretört Világ utolsó félkoboldja kimerítette a Medalion varázserejét, amely ekképpen nem több már holmi cifraságnál.

Így tűnt el Égvilág Koboldmágiájának utolsó varázstárgya.

LEONA TANÁCSNOK
A ZSARNOK BUKÁSA, XI. KÖNYV

A TOLVAJLÁNY

MEL FELNÉZETT A CSILLAGOS ÉGRE, és nagyot ásított. Lehelete sűrű felhőcskeként gomolygott a levegőben. Ahhoz képest, hogy október elejére járt az idő, meglehetősen hideg volt. A férfi összevonta magán a köpenyt. Persze, már megint rá testálták a nyavalyás éjszakai szolgálatot. Ráadásul a gazdának sem áll már olyan jól a szénája. Régen jóval többen őrködtek a kertben, és voltak még jó páran bent is, összesen legalább tízen. Most meg mindössze hárman vannak. Mel a kertben, Dan és Sarissa pedig odabent a szoba előtt. A felszerelésük is hónapról hónapra szegényesebb lesz.

– Csak azért, hogy ne a béretekéből faragjunk le – mondta Amanta tanácsnok.

Így aztán Melnek csak egy rövid kard jutott, kopott bőrtokkal, meg ez a vacak, vékony köpönyeg.

Mel morgolódott. Régebben sokkal jobban ment a sora.

Bőviben voltak a háborúknak. Dohor, Napföld királya mohó kezét Nappalok Földje és Éjföld felé nyújtogatta, Tűzföldön pedig, ahová a gnóm Ido tört be, egymást érték a csetepaték. De most... Négy csóró kis jöttmentnek mi reménye lehet az Égretört Világ leghatalmasabb hadserege ellen?

Igen, valamikor Ido volt a Legfőbb Tábornok, még mielőtt árulóvá lett volna, és még korábban a Nagy Háború hőse... na de hol vannak már azok az idők? Most már ő is csak egy öregember, semmi több. Dohor lett a király, s egyúttal a Legfőbb Tábornok is.

Kemény, nagyon kemény időszak volt. És jó sokáig tartott. Azok az átkozott gnómok szivárogtak minden lukból. Csapdák, kelepccék leselkedtek mindenütt, és a háborúdsdi abból állt, hogy az ember lapult, osont, és minden lépésnél a háta mögé pislogott. Tizenkét évnyi lidércnyomás. Mel sem úszta meg: mint annyi bajtársának, neki is egy csapda lett a végzete. Iszonyatos fájdalom hasított a lábába.

Soha nem épült fel rendesen, abba kellett hagynia a katonáskodást. Rohadt időszak volt. Hiszen ő csak a harchoz értett, mi máshoz kezdetett volna?

Amantánál talált munkát, mint őrszem. Kezdetben igen tisztességes állásnak tűnt. Ki a fene gondolta volna, hogy beledöglik az unalomba, hogy egyforma lesz minden éjjele és nappala? Nyolc éve áll Amanta szolgálatában, de még soha semmi nem történt. Amanta mániája a biztonság. A háza teli értékes, de teljességgel haszontalan tárgyakkal, és úgy őriztette, mint valami múzeumot – ha nem jobban.

Mel átsétált a ház hátsó feléhez. Egy örökkévalóság-nak tűnt, amíg körbejárta a haszontalan villamonstrumot. Amanta jó nagy adósságba verte magát a ház miatt, amely most csak arra emlékeztette, hogy egykor jómódú nemesember volt. Aki aztán szép lassan nyomorba süllyedt.

A férfi megállt, és újra hatalmasat ásított. És ekkor történt. Gyorsan és halkán. Hajszálpontos, alapos ütés a fejre. Aztán csak sötétség.

Az árnyék bevette magát a kertbe. Körbelesett, odaosont egy alacsony ablakhoz. Könnyű léptei a fűvet sem kócolták össze.

Kinyitotta az ablakot, és besurrant.

Lu nagyon fáradt volt aznap este. A nagyasszony egész álló nap nyuggatta valamiért, aztán estére előállt ezzel a marhasággal, csak azért, hogy Lu ne alhasson. Családi ezüstsötöt fényesíteni... De hát mit tehetett volna?

– Arra az esetre, ha vendég jönne, te szűk agyú liba.

Vendég? Mégis, ki a fene? Az uraság kegyvesztett lett, úgyhogy a hölgyek villámgyorsan leléptek a házból. Mindenki élénken emlékezett ugyanis arra, mi történt a napföldi nemesekkel, akik Dohor ellen szövetkezve megpróbáltak lázadást szítani Amanta közreműködésével, jó húsz évvel ezelőtt. Noha Sulana királynéval kötött házassága révén legitim király volt, senki sem kedvelte Dohort. Túl sok hatalom összpontosult a kezében, és mohósága nem ismert határokat. Meg is kísérelték félreállítani, de sikertelenül. Amanta uraság megúsztta ugyan, de csak hajszál híján. Fejet hajtott a király akarata előtt, talpnyaló lett belőle.

Lu a fejét csóválta. Micsoda felesleges, ostoba gondolatok! Jobb nem bolygatni az ilyesmit.

Zörrenés.

Fuvallat.

Lebbenetnyi.

A lány megfordult. A ház hatalmas volt, aránytalanul nagy, telis-tele furcsa zajokkal.

– Ki van ott? – kérdezte félénken.

Az árnyék eggyé olvadt a sötétséggel.

– Jöjjön elő! – szólt Lu.

Semmi válasz. Az árny hangtalanul, nyugodtan lélegzett.

Lu felszaladt az emeletre Sarissához. Gyakran megtette ezt máskor is, ha egyedül maradt ébren a háziak közül, mert félt a sötétben, és hát Sarissa tetszett is neki. A fiú nem sokkal volt idősebb nála, és a mosolya mindig megnyugtatta.

Az árny nesztelenül követte a lányt.

Sarissa hanyagul az oldalára dőlve, félálomban őrizte úrnője szobáját.

– Sarissa...

A fiú felrezzent.

– Lu... Az ördögbe is, Lu, mi van már megint?

– Most tényleg, most biztos vagyok benne... – hadarta a lány. – Van itt valaki...

Sarissa lemondóan sóhajtott.

– Egy perc az egész – erősködött Lu. – Kérlek...

Sarissa vonakodva feltápászkodott.

– Na jó, de igyekezzünk!

Az árny csak arra várt, hogy a fiú eltűnjön a lépcsőfordulóban, s máris meglódult. A szobaajtó nem volt kulcsra zárva. Macskamód osont be. A telihold fénye megvilágította a hálószobát. A közepén álló hatalmas ágyban valaki teljes gőzzel hortyogott, olykor fel-felnyögött, sóhajtott. Lehet, hogy Amantát épp a hitelezői látogatták meg álmában, vagy egy besurranóról álmodott, aki elrabolja megmaradt, nagy becsben tartott vackait. Az árnyalak nem lepődött meg. Éppen így tervezte. A nagyságos asszonynak külön hálószobája volt. Az jobban érdekelte. Besurrant a másik szobába, amely az előző pontos mása volt, csak itt az ágy felől egy pisszenés sem hallatszott. Amanta asszony igazi úrinőként szunnyadt.

Tudta, mit és hol keressen. Biztos kézzel nyitotta ki a fiókot. Benne bársony és brokát tekercecseket talált. Ki sem csomagolta őket, pontosan tudta, mit rejtenek. Becsúsztatva mindet a vállán átvetett zsákba. Vetett még egy pillantást az alvó asszonyra, aztán köpönyegébe burkolózott, kinyitotta az ablakot, s már el is tűnt.

Makrat, Napföld fővárosa különös, polipszerű város volt, s főleg éjszaka látszott annak, amikor körvonalait csak a fogadók és paloták fényei jelezték. A központban hatalmas, szögletes, tiszteletet parancsoló paloták emelkedtek az utcák fölé. A külvárosban aprócska fogadók, omladozó házak, barakkok húzódtak meg.

Az árny szinte a házfalakba olvadt. Csuklyáját az arcába húzva, nevenincs szellőként suhant nesztelenül a kihalt utcákon. Feladata végeztével sem koppant hangosan lépte a macskaköveken.

A város peremére igyekezett, a lehető legfélreesőbb fogadóba. Az utóbbi napokban ez volt az otthona. Ezt az éjszakát még ott tölti, aztán vége. Muszáj továbbállnia, jönni-menni, összezavarni a nyomokat. Ahogy azt az üldözöttek szokták.

Halkan felment a szobájába, ahol nem várta más, csak egy spártai priccs és egy feketéllő faláda. A hold ezüstös fényt szórt be az ablakon.

Az ágyra dobta a zsákját, levette a köpenyét. Fényes, barna hajzuhatag omlott le a háta közepére. A ládán álló gyer-tya fénye a tolvaj nyúzott, fáradt gyermekarcára vetült.

Egy kölyöklány arcára.

Tizenhét éves múlhatott. Sötét szeme komoly, napsütötte bőre sápadt.

A neve Dubhe.

A lány megszabadult fegyvereitől. Török, hajítókések, dobócsillagok, fúvócsövek, nyílvevőkkel teli tegez. Egy tolvajnak ugyan minderre semmi szüksége, ő azonban sosem vált meg tőlük.

Végül nem maradt más rajta, mint a szokásos tunika és nadrág. Hanyatt vetette magát a priccsen, és a mennyezet beázott foltjait bámulta – meglehetősen gyászosan festettek a holdfényben.

Kimerült. Nem tudta volna megmondani, mitől: az éjjel végzett munkától, az örökös meneküléstől, a magánytól? Az álom elmosta a töprengést.

A hír persze villámgyorsan elterjedt, s másnapra már egész Makrat tudta: Amantát, a jó öreg Első Udvaroncot, Sulana királyné egykori tanácsnokát kirabolták a saját házában.

Nem volt valami nagy szenzáció – ilyesmi mostanság igen gyakran megesett a tehetősebbekkel a környéken.

A nyomozás – mint mindig – most sem hozott eredményt. Az árnyék csak egy árnyék maradt, mint számtalan alkalommal az elmúlt két év során.

HÉTKÖZNAPOK

MÁSNAP DUBHE KORÁN elhagyta a fogadót. A legutóbbi munkájáért kapott pénz maradékából fizette ki a szállást. Rendesen le volt égve, az Amanta-féle éjjeli akció a lehető legjobbkor kínálkozott. Ritkán került az útjába efféle nagy lehetőség, általában beérte kisebb stiklikkel, amelyek garantáltan nem hívták fel rá senki figyelmét. Most viszont igazi nagyvad került terítékre.

Bevette magát Makrat sikátoraiba. A város sosem pihent, örökösen zsidongott. Az Égretört Világ – vagy ahogy egyszerűbben nevezték: Égvilág – legkaotikusabb helye volt: a nemesi paloták és a viskók, a cifra terek és a nyomorúságos zugok mind-mind zsúfolva voltak emberekkel. A külvárosban a háború áldozatai, Égvilág Nyolc Földjének menekültjei tákoltak barakkokat maguknak. Mindenüket elvesztették, amikor Dohor magához ragadta a hatalmat. Akadt köztük mindenféle fajta, de a legtöbbszörük fammin volt. Ők voltak a legnagyobb vesztesek, egy talpalatnyi földjük sem maradt. Mindenütt üldözték és kirekesztették őket, pedig ártalmatlanok és tudatlanok voltak, akár a gyerekek. Korábban más volt a helyzet, a Zsarnok hatalma idején főszerepet játszottak. Afféle háborús robotok, csatagépek voltak. A Zsarnok varázsolta őket erre a világra, s a fizimiskájuk is árulkodott:

esetlen testüket vöröses szőr borította, karjuk aránytalanul hosszú volt, szájukból hegyes agyarak meredeztek. Egykor páni félelmet keltettek, akárcsak azon sötét idők hősnője, Nihal, aki a csatamezőkre vezette őket – legalábbis így énekeltek a vándormuzsikusok az utcasarkokon. Ma már csak szánták őket.

Amikor Dubhe még csak növendék volt, a Mesterrel gyakran kijártak a peremvárosokba. A Mester kedvelte az ilyen helyeket.

– Ebben a rothadó világban ez az egyetlen hely, ahol még van igazi élet – mondogatta, és hosszú sétákra vitte Dubhét a városban.

A lány a Mester halála után is rendszeresen visszajárt ide. Valahányszor úgy érezte, képtelen továbblépni, feldúltna belevetette magát az alvilágba, s a Mester hangját kutatta a sikátorokban. És szép lassan megnyugodott.

A kora reggeli órákban a város már javában ébredezett. A bódék kinyitottak, az asszonyok vízért álltak sorban a kútnál, gyerekek rajcsúroztak az utcákon, Nihal hatalmas szobra pedig a tér kellős közepén meredezett.

Dubhe megtalálta a helyet, amelyet keresett: egy eldugott kis boltocskát a barakknegyed legszélén. A cégtábla szerint füvesbolt volt, de a lány nem ezért ment oda.

Tori, az árus, gnóm volt. Tűzföldről származott, mint a gnóмок legtöbbje, akik benépesítették a Tűzföldet és a Várvidéket. Barna bőrű szerzet volt, éjfékete haját hosszú copfokba fonva hordta. Ide-oda tipegett apró lábain, és arcáról le nem hervadt a mosoly.

Elég volt egyetlen, s kizárólag bizonyos körök által ismert jelszó, hogy Tori elkomolyodjon. Ekkor áhítattal egy eldugott

szobába vezette a látogatóját. Az volt az ő szentélye. A város egyik legnagyobb elképzelt mérgegyűjteményével rendelkezett. Igazi szaktekintély volt, aki mindig mindenre tudott megoldást. Lassú és fájdalmas halál legyen, vagy azonnali? Torinak mindenre volt valami cseppje. De mind ezen túl: Makratban nem létezett olyan lopott holmi, ami nem ment volna át az ő kezén.

– Üdv! Ismét a segítségemre szorulsz? – köszöntötte a gnóm a belépő leányt.

– Mint mindig... – mosolyodott el Dubhe a csuklya alatt.

– Gratulálok a legutóbbi munkádhoz... Ugye te voltál? – Tori azon kevesek egyike volt, aki sokat tudott róla és a múltjáról.

– Én hát – válaszolt kurtán Dubhe, aki a maga részéről nem örült a reklámnak.

Tori hátrakísérte a szentélyébe, ahol a lány már-már otthon érezte magát. A Mester akkor kezdte bevezetni a gyógynövények tudományába, amikor íjászként messze járt még a tökéletestől. Az a szokás járta, hogy a másodvonalbeli bérgyilkosok méregbe mártották a nyílvesszőiket vagy a tört, így ha nem is találták telibe a célpontot, a halálos sebhez egy karcolás is elég volt. S ő akkoriban bérgyilkosnak tanult.

– A méreg kezdőknek való – emlékeztette mindig a Mester, ám a lánynak szenvedélyévé vált a használata.

Órákat görnyedt a könyvek fölött, járta az erdőt-mezőt, füveket gyűjtött, s hamarosan ki is kísérletezett néhány saját főzetet, az enyhe altatótól a halálos méregig. Ez vonzotta leginkább. Tanulni, kutatni, megérteni. Végül valóban beletanult.

Míg aztán a dolgok megváltoztak. A gyilkolás fájó, gyötrő emlékként kísértette a múltból, úgyhogy inkább az altatók tudományában jeleskedett. Ez volt a leghasznosabb abban a munkában, amit a túlélés kedvéért kitalált magának.

Nem vesztegette az idejét. A pultra borította szerzeményét, s várta, hogy Tori szakvéleményt mondjon. A gnóm a gyöngyök, zafírok fölé hajolt, s alaposan megszemlélte valamennyit.

– Pompás cucc, jó fogás... De túlságosan felismerhetőek... Sok munka lesz velük.

Dubhe hallgatott. Mindezt nagyon jól tudta. A gyilkolás művészete a vérében volt, s a tolvajlásait is úgy intézte, ahogy a legjobb bérgyilkosok végzik a munkájukat: alapos kutatást végzett, mielőtt lecsapott.

– Háromszáz karol.

A csuklya fedezékében Dubhe összevonta a szemöldökét.

– Az elég kevés...

Tori jóindulatúan mosolygott.

– Tudom, hogy megdolgoztál a cuccért, de próbálj megérteni engem is... szét kell szednem, be kell olvasztanom... Na jó, legyen háromszázötven.

Dubhe halkán felsóhajtott.

– Egye fene...

Tori nevetett.

– Az olyanok, mint te, sosem maradnak munka nélkül.

A lány átvette a pénzt, aztán köszönés nélkül távozott. Makrat sikátorai ismét beszippantották.

Dél körül hagyta el a várost. Táborhelye felé igyekezett, amely valójában csak egy barlang volt. Tengerföldön, az óceán partján álló igazi otthonából, amelyen egykor a Mesterrel osztozott, a férfi halála után elűzte a fájdalom, és

sosem tért vissza többé. Ez az aprócska lyuk lett a lakása, az Északi Erdőségen, nem túl messze a civilizációtól, de kel-
lő távolságra a lakott területektől. Félnapig gyaloglás várt rá,
hogy odaérjen. Már alkonyodott, amikor belépett. Penész-
szag csapta meg az orrát. Elég régen járt itt utoljára, és a
barlang szellőzése sem volt jó.

Ágya egy szalmából vetett vacok volt, a tűzhelyet a bar-
lang falába vájták. Az egyetlen helyiség közepén roskatag
asztal állt, az egyik falat pedig könyvekkel és mérgefiolákkal
megrakott polc borította.

A városból hozott kevéske élelemből összeütött egy sze-
rény vacsorát. Odakint leszállt az éj, a csillagok fénylőn resz-
kettek az égen.

Az evés végeztével kiment a szabad ég alá. Mindig szeret-
te nézni az égboltot, a végtelenség megnyugtatta. Sehol egy
nesz, levél sem rezdült, tisztán elért hozzá a patak csobogá-
sa. Elsétált a patak forrásához, és kényelmesen levetkőzött.

A jeges hideg megborzongatta a testét, amint beledugta
lábát, de ez sem rettentette el, nyakig merült a vízbe. Hama-
rosan szinte már langyosnak érezte a hullámokat. Egészen
alámerült, hosszú barna haja körüllebegte az arcát.

Ekkor, s csak ekkor, ott lent a víz mélyén, egyetlen pilla-
natra békességre lelt.

A NYÁR ELSŐ NAPJA

+ + +
A MÚLT I.

RAGYOG A NAP. Dubhe lelkendezve ébred. Amint kinyitja a szemét, tudja, hogy eljött a nyár. Erről árulkodnak a fények vagy a kopott zsalugáterem beszivárgó illatok is.

Nyolcéves. Hosszú barna hajú, élénk kislány, olyan, mint a többi. Se fivére, se nővére, a szülei parasztok.

Napföldön laknak, nem messze a Nagy Földtől. A háború végén különböző Földekre osztották fel a területet, és csak egy központi régió maradt önálló. Dubhe szülei egy újonnan alapított faluba költöztek, Selvába. Békére vágytak, és úgy tűnt, itt megtalálták. Távól éltek mindenkitől, egy erdő közepén, ahová Dohor hódító hadjáratainak is csak a visszhangja ért el. Aztán már az sem. Dohor uralma alá hajtotta az Égretört Világ nagy részét, és beköszöntött a törékeny béke.

Dubhe a konyhában visong, mezítláb, haja még kócos-csimbókos:

– Süt a nap, süt a nap!

Anyja, Melna, az asztalnál zöldséget pucol.

– Úgy tűnik...

Jó húsban van, arca pirosposzsgás. Fiatal, nem több huszonöt évesnél, de a keze már öreg és kérges, mint a földműveseknek általában.

Dubhe az asztalba kapaszkodik, lábával vidáman kalimpál.
– Azt mondtad, hogy kimehetek játszani az erdőbe, ha jó az idő...

– Igen, de előbb segítened kell, aztán azt csinálsz, amit akarsz.

Dubhe lelkesedése lelohad. Tegnap hallotta, amint a barátai megállapodnak, hogy találkozni, ha süt a nap. És a nap süt.

– De ha neked segítek, azzal elmegy a délelőtt!

Az asszony dühösen fordul felé.

– Akkor itthon maradsz egész délelőtt.

A kislány alig hallhatóan felnyög.

Dubhe felhúzza a vödröt a kútból, és magára önti a jéghideg vizet. Nagyon szeret hideg vízben mosakodni.

Nagyon erősnek érzi magát, amikor felhúzza a vödröt. Büszke az erejére: a lányok közül ő az egyetlen, aki helyre tudja tenni Gornart, aki a legöregebb a brancsban. Tizenkét éves, ő a csapat vitathatatlan vezére, aki számos bunyóval vívta ki a felsőbbbségét. Dubhét azonban nem tudja legyűrni, tiszteletben tartja, és vigyáz, hogy ne cukkolja fel túlságosan. A lány egypárszor legyőzte szkanderban, és ez megfeküdte a kis gigász gyomrát. Titkos paktum a gyerekek között, hogy Gornar az első, de Dubhe mindjárt utána következik a rangsorban. És a kislány büszke erre.

Vadászhatnánk gyíkra, vagy megívhatnánk egy területért, vagy egyszerűen csak bunyózhatnánk egy nagyot. De jó lenne! – mondogatja magának már a nyári örömeire gondolva, miközben egymás után önti fejére a hideg vízzel teli vödröket, és borzong a gyönyörtől. Sovány, talán túlságosan is. Van egy fiú a bandában, aki elpirul, valahányszor ránéz, és Dubhe

ettől nagyon boldog. Szívébe zárta a félénk fiút, Mathont. A fiú nem méltatja sok figyelemre, a lány viszont gyakran gondol rá. Mathon is biztosan ott lesz délután, és lehet, hogy ha elég sok időt töltenek együtt, a fiú talán összeszedi a bátorságát, és bevallja Dubhénak, hogy tetszik neki.

Az egész reggelt beragyogja Dubhe várakozása. Segít az anyjának, de nehezebbre esik nyugton maradni és zöldséget tisztítani. Ül a széken, idegesen lóbálja a lábát, és kifelé pislog a napsütésbe.

Néha mintha valamelyik barátját látná elmenni odakint, de jól tudja, hogy amíg nem végez, nincs az az isten, hogy elszabaduljon a konyhából.

Megsérti az egyik ujját, jajkiáltására az anyja ráförmed:

– Vigyázz már, az ördögbe is! Mindig máshol jár az eszed!

És jön a szokott zsörtölődéssel, hogy az idősebbektől kellene tanulnia, ahelyett hogy azokkal a vademberekkel lógna, akiket barátainak választott. Nem akar ellenkezni, de nem is bólogat a sokat hallott nótára. Különben is: nagyon jól tudja, hogy csak cirkusz az egész. Az apja már felvilágosította:

– Kiskorában az anyád ezerszer rosszabb volt, mint te. Azután tudod, mi lesz? Jön egy férfiember, a nő szerelmes lesz, és felhagy a mezei egerek kergetésével a réten.

Gornit, az apját szereti. Nagyon. Jobban, mint az anyját. Apja sovány, mint ő, és nagyon vicces.

És az apja sosem haragszik, ha hazavisz valami furcsaságot, például játék közben megölt bestiát, nem kiabál a kígyók miatt, amik neki annyira tetszenek. Sőt, néha apja is hoz egy-két prédát. Dubhénak van egy csomó doboza, tele mindenféle állattal. Vannak pókok, kígyók, gyíkok, svábbogarak, megannyi hadizsákmány a barátokkal tett portyákról.

A faluban egy vándorvarázslótól kapott egy fura folyadékot, amit vízzel kell felhígítani. Nem oszlik fel benne a döglött állat. Értékes gyűjteménye van, nagy büszkén mutogatja fűnek-fának. Anyja utálja, és valahányszor egy új darabbal állít be, ki akarja dobni. A vége mindig üvöltözés, az apja meg csak nevet.

Gorni is szereti az állatokat, és kíváncsi.

Így aztán, amikor a férfi fáradtan és izzadtan belép a konyhába ebéd előtt, az maga a megváltás.

– Papa!

A gyerek a nyakába ugrik, majdnem felborulnak.

– Hányszor mondjam, hogy maradj vesztég? – kiabál a mama, de az apja nem törődik vele.

A haja nagyon szőke, szinte fehér, és a szeme sötét, ugyanolyan fekete, mint Dubhénak. Nagy bajusza van, ami puszkodáskor kicsit szúr, de kellemesen csiklandoz.

– No, mi a helyzet? Egész délelőtt cukkinit hámoztál?

Dubhe bánatosan bólogat.

– Hát... akkor délután talán elmehetnél játszani...

– Igeeen! – kiált fel diadalmasan Dubhe.

Az ebéddel hamar végeznek. Dubhe falánkan ráveti magát az ételre, hogy gyorsan végezzen.

Hangosan belefetyeli a levest, bekanalazza a tojást, kis híján kifecamítja az állkapcsát, hogy pár falással minél gyorsabban eltüntessen néhány almát, és már repül is.

– Megyek játszani, este találkozunk – kiabálja, miközben becsapja az ajtót.

Végre kint van. Rohan.

Tudja, hol találja a barátait, nem is tévedhetne. Ebéd-időben mindig lenn vannak a folyónál, azt nevezték ki bázisnak.

Ahogy megérkezik, már hallja is:

– Dubhe!

Pat kiabál, a másik lány a csapatban. Ő a legjobb barátnője, akinek elmeséli valamennyi titkát, s mellesleg az egyetlen, aki tud Mathonról. Vörös és szeplős, olyan féktelen, mint ő.

Öten vannak, szokás szerint. Mindenki motyog valami köszönésfélét. Gornar az oldalán heverészik, szájában egy hosszú fűszál; itt vannak az ikrek, Sams és Renni, egyikük feje a másik hasán. Végül egy fatörzshöz támaszkodva Mathon, aki egy intéssel üdvözlí.

– Szervusz, Mathon – mondja Dubhe félénken mosolyogva.

Pat gúnyosan elvigyorodik, de Dubhe azonnal helyre teszi egy karvalypillantással.

– Reggel miért nem jöttél? Egy csomót vártunk rád – nyafog a leányka.

– Igen... Csak pazaroltuk az időnket – adja a kemény fiút Gornar.

– Segíteni kellett a mamámnak. És ti mit csináltatok?

Mathon válaszol:

– Háborúztunk.

Dubhe megpillantja a fakardokat.

– És mit csinálunk délután?

– Horgászat – dönti el Gornar. – A horgászbotokat már elvittük a szokásos helyre.

A szokásos hely egy barlang a folyó mögött, ahol a hadisákmányaikat dugdossák. Ez elsősorban a mezőről és házak kamráiból összelopkodott ennivaló, de akadnak itt-ott

talált, furcsa dolgok, még egy hosszú, rozsdás kard is, talán éppen a Nagy Háború relikviája.

– Na, akkor mire várunk?

Két csapatra oszlanak, és azon versenyeznek, ki fog több halat. Pat és Dubhe mellett Mathon a harmadik csapattag. Dubhe alig akarja elhinni. Valóra vált az álma!

Egész délután horgászsinórokkal, horgokkal és csalikkal bajmóldnak. Patnak sikerül megszúrnia az ujját egy horggal, Dubhe úgy tesz, mintha undorodna a csaliktól, csak hogy Mathon a segítségére siethessen.

– Nem is olyan randák – mondja a fiú két ujjá közé fogva egy kukacot, és felmutatja Dubhénak. A kis lény kétségbeesetten vonaglik, de Dubhe nem foglalkozik vele. Mathon zöld szemét nézi, és hirtelen arra gondol, hogy az a legszebb dolog, amit valaha látott.

Dubhe tapasztalt pecás, gyakran horgászik az apjával, de megjátssza a zöldfűlűt.

– Ez a hal túlságosan húz... – panaszkodik, így Mathonnak oda kell futnia hozzá, és megmarkolnia a botot Dubhe keze mellett. A kislány mintha álmodna: ha az első játszós napon ilyen jól alakulnak a dolgok, nyár végére talán megölelheti Mathont, és ki tudja, talán a menyasszonya is lehet.

Kicsivel naplemente előtt hárman összeszámolják a zsákmányt. Patnak két száralmas koncér, Dubhénak két koncér és egy pisztráng, Mathonnak egy kis törpeharcsa akadt a horgára.

Nem versengetnek a másik csoporttal. Gornar kezében két szép pisztráng van, Renninek és Samsnek egy-egy törpeharcsa jutott, és fogtak még vagy tíz koncért.

– Persze, hisz' velünk van a főnök... – dicsekszik Sams.

Gornar azt mondja, Dubhének kell elraknia a horgászbotokat.

– Vesztettél, és el is késtél ma. Ez a büntetésed.

Dubhe dohogva indul a barlangba horgászbotokkal és csalisdobozokkal megpakolva. Hanyagul ledobja a holmit, és már indul is kifelé. Hirtelen a szemébe ötlük valami. Egy szürkés villanás a kavicsos ártér kövein. Odamegy, majd felkacag.

Egy kígyócska. Olyan kígyó, amilyen még hiányzik a gyűjteményéből. Már nem él, de még tökéletes állapotban van. A teste gyönyörű acélszürke, fekete csíkokkal, egy a nyaka körül is fut. Dubhe félelem nélkül odanyúl és finoman felveszi. Tudja, hogy ezek a kígyók másfél kar hosszúak is lehetnek, ez itt még kicsike, legfeljebb három arasz, de mindenestre gyönyörű préda.

– Nézzétek, mit találtam, nézzétek! – szalad ujjongva a többiekhez.

Körbetolongják, kíváncsian lesik a kígyót.

Pat undorodva elhúzza a száját, nem szereti a hüllőket, de a többieknek csillog a szeme.

– Viperasikló, apám mesélt róla. Mennyit kerestem...

– Add ide!

Gornar szavai hideg zuhanyként érik.

Dubhe kérdő tekintetet vet rá, nem érti a dolgot.

– Azt mondtam, add ide!

– Miért kéne odaadnom?

– Mert megnyertem a horgászversenyt, és jár nekem valami díj.

Pat közbeavatkozik.

– Úgy emlékszem, nem volt szó díjról... Versenyeztünk, csak úgy.

– Mondod te – morog dühösen a fiú. – Na, add ide!

– Ne is álmoldj róla! Én láttam meg előbb!

Dubhe kigyóstól a háta mögé dugja a kezét, mire a fiú nekiugrik. Elkapja a karját, kicsavarja a csuklóját.

– Fáj! – kiáltja Dubhe kapálózva. – Az enyém! Te nem is szereted ezeket, nekem meg egész gyűjteményem van!

– Füttyülök rá. Én vagyok a főnök.

– Nem!

– Ha nem adod ide, úgy megverlek, hogy holnap ki sem tudod dugni az orrod otthonról!

– Próbáld csak meg! Úgyse bírsz el velem!

Ez az utolsó csepp a pohárban. Gornar ráveti magát Dubhéra. A fiú megpróbálja megütni, de a kislány megragadja a lábát, és vadul beleharap, közben karmolja, ahol éri. A kigyó leesik a földre. Dubhe és Gornar ide-oda gurulnak a földön. A fiú úgy meghúzza a lány haját, hogy az sírva fakad. De Dubhe nem hagyja magát. Foggal-körömmel küzd, mindkettőjüknek folynak a könnyei a dühtől és a fájdalomtól. A többi gyerek körülöttük kiáltozik.

Lezuhannak a patakpartra, a kavicsos ártéren ütik-verik egymást, a kövek felsebzik őket. Gornar a víz alá nyomja Dubhe fejét. A lány hirtelen nagyon megrémül. Újra és újra vízbe nyomják, ki, be... Nem kap levegőt. Gornar keze durván tépi a haját, a szép haját, büszkeségét.

Elkeseredésében utolsó erőfeszítésével megfordul, és most Gornar kerül alulra. Dubhe ösztönösen cselekszik. Felemeli a fiú fejét, majd a földhöz csapja. Elég egy ütés. Gornar ujjai kibomlanak a hajából. A fiú teste egy pillanatra megfeszül, azután elernyed.

Dubhe érzi, hogy váratlanul kiszabadult a szorításból, és nem érti. Megáll a keze a levegőben, lovaglóülésben ül a fiún.

– Ó, istenem... – mormolja Pat.

Vér. Vér festi meg a patak vizét. Dubhe kétségbeesik.

– Gornar... – szólíthatja. – Gornar! – már kiáltja, de nincs válasz.

Végül Renni húzza el onnan, majd a fűre fekteti. Sams a partra vonszolja Gornart. Rázogatja, és egyre hangosabban szólal meg. Semmi válasz. Pat felsír.

Dubhe Gornart nézi, és amit lát, az örökre az agyába ég. Az üveges tekintet. Tűhegynyi, dermedt szembogár. A két szem üres, de vádlón mered Dubhéra.

– Meghalt! – kiáltja Renni. – Megölted!

